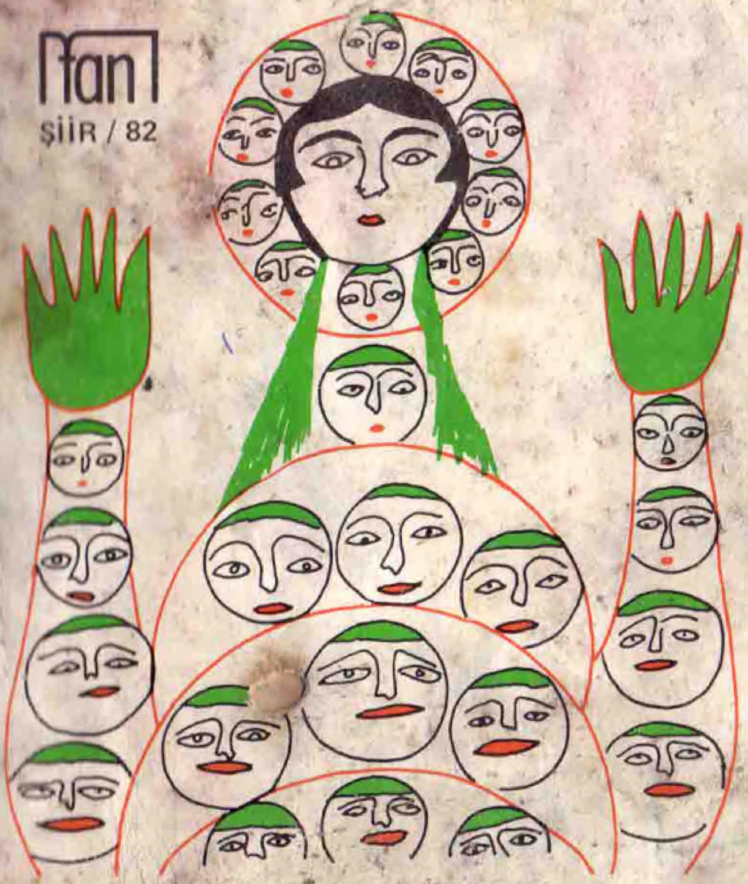
Metin Altıok

Küçük Tragedyalar

Can
ŞİİR / 82

Tan Yayınları : 15
Şiir Dizisi : 8

Birinci Baskı
Mayıs - 1982

Küçük Tragedyalar

●

Metin Altıok

TAN Kitap Yayın ve Ticaret Ltd. Şti.
Tunalıhilmi Caddesi, Kuğulu Han, B Blok,
No: 138, ANKARA Telf: 28 05 58

Metin
Altıok

Küçük
Tragedyalar

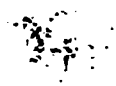
Can
şiir / 1982

Kızım Zeynep için.

"Kilimanjaro 6500 metre yükseklikte karlı bir dağdır... Tepeye yakın bir yerde kurumuş ve donmuş bir pars iskeleti vardır. Bu kadar yüksek yerde pars ne arıyormuş, kimse akıl erdiremiyor."

ERNEST HEMİNGWAY
«Kilimanjaro'nun Karları»

ÖNDEYİŞ

Bedenim üşür, yüreğim sızlar.
Ah kavaklar, kavaklar!

Beni hoyrat bir makasla
Eski bir fotoğraftan oydular.

Orda kaldı yanağımın yarısı,
Kendini boşlukla tamamlar.

Omuzumda bir kesik el,
Ki hâlâ durmadan kanar.

Ah kavaklar, kavaklar!
Acı düştü peşime ardımdan ıslık çalar.

Bir çakal uluması kulaklarımda,
Çocukluğumun hasat gecelerinden kalma.
Göçtüğümüz tarlada, yıldızlı gök altında
Yorganı başıma çekerdim korkuyla.
Ben çok küçük tanıştım, kervan kıran acıyla.

— Bilici hadi söyle beni bekleyen ne?
Suya bak, aleve sor, göçebe rüzgârı dinle.
Yeni bir kente gideceğim burdan.
Ne uğurlayan olacak beni,
Ne orda karşılayan güvermiş bir sevinçle.

— Su bulanık, duman alevi boğuyor.
Rüzgâr suskun bu gece.
Uzun uzun uluyor
Bir çakal paslı sesiyle.

— Ben eski bir çakalım,
Kovuldum taşlandım bunca sene.
Suç bende değil, bildiğim yok.
Anımsanırım nedense
Hep karanlık çökünce.

— Bilici hadi söyle beni bekleyen ne?
Ak kemikler serp kara toprağın üstüne.
Yakında gideceğim burdan,
Hiç bir sokağından geçmediğim
Anım olmayan bir kente.

— Ay buluta giriyor,
Kemikler seçilmiyor yerde.
Uzun uzun uluyor
Bir çakal paslı sesiyle.

— Ben eski bir çakalım,
Çocukluğundan kalma herkesin.
Ulumaktan yoruldum.
Ama dönmüyor dilim
Bir tek heceye bile.

— Hey yolcu kurtulmayı düşünme benden,
Unutmayı deneme.
Seninle geleceğim gittiğin yere.
Çık yola boşuna yanıt bekleme.
Acıyım ben, hem biz hısım sayılırız seninle.

— Öyleyse hiç durma düş peşime.
Pusatsız, silâhsız ve yaralı bir yürekle,
Gidiyorum burdan
Anım olmayan bir kente.

— İşte rüzgârın çözüldü dili, duyuyorum.
Alev sardı odunları,
Kara toprak aydınlandı, görüyorum.
Ama giden gitti, ne gelir elden!
Acı, ah acı; acımasız biliyorum.

YOL ŞARKISI

— Eskiden bir sesim
Vardı benim;
Şimdi uzakta.
Çınlar belki
Bir köprünün altında.

Yitirdiklerim de oldu
Kazandıklarımın yanında

•

Eskiden bir yüreğim
Vardı benim;
Şimdi uzakta
Çarpar belki
Bir çocuğun odasında.

Yitirdiklerim de oldu
Kazandıklarımın yanında.

Bir ben kaldım şimdi
Tek yakın bana.
Ama ben eskiden de
Hep böyle
Yalnız çıkardım yola.

Soyunun mutlaka son temsilcisiydi,
Zaman zaman aynaya bakan hüzünle.
Tuğralı alnıyla eski bir berat gibi
Avunan solgun yüzüyle.
Geçmişe tahta kapılardan geçerdi
Kuş tokmaklı, asma kilitli.

Onunla iki kişiydik
Daha doğrusu bana öyle gelirdi.
Tam olarak bilmiyorum
İlk ne zaman seslendi.
Sanırım bir akşam durup dururken
Apansız çağırdı beni.

— Hey ahbap; niye düştün yollara,
Kaçılacak yer yok ki!

— Olmasın ne çıkar,
Yoruyorum ya peşimdekini.

Muhacirlik günlerinden kalma
Sanki yetim biriydi,
Oluruna bırakmış her şeyi.
Kararsız ve tedirgin
Boğazımda raslantıyla
İsimsiz bir ot gibi bitiverdi.

Bazen karıştırırdım
Onunla kendi sesimi.
Susar yeniden başlardım söze
Çünkü yüzüme uygun değildi.
Ama o kurnaz ve çocukca biraz da
Hep benim sesime gizlenirdi.

Bir ses ki için için
Diplerde derinlerde şimdi.
Bekliyor sırasını sabırla,
Seçerek sözcüklerini.
Çıkmak için gün ışığına
Hazırlıyor konuşmaya kendini.

— Hey ahbap; bu acı var ya,
Kuş olsan kaçırmaz seni.

— Öyleyse biri eski yazıyla
Sağdan sola yazsın beni.

Onunla bir kişiydik, iki kişi gibi.
Benden ona, ondan bana
İnce bir kanalla geçilirdi.
Biledi paslı direncimi
Umutsuzlukla
Ve beni hiç terketmedi.

Kar yağdı durmadan üç gün üç gece,
Tıkandı geçitler, yollar kapandı.
Yalnızlığın buzdan çetelesinde
Kimseler umursamadı karı.
Yüzlerinde iğreti bir kibirle
Hep düşürmekten korktukları,
Daldı gittiler gündelik işlerine.

Diz boyu birikmiş kar içinde
Yürürdük uzatarak açtığımız kanalı,
İki kar güvesi gibi sokaklarda seninle
Anardık bütün yitik aşkları
Bu karlı kış gününde.
Güngörmüş dağlara karşı
Sımsıcak öpüşürdük sarılıp birbirimize.

— Sevgilim, yanımda olsaydın keşke!

Şölensiz, sevinçsiz yaşıyoruz şimdilerde,
Bir iğdiş ve buruşuk zamanı.
Kimsenin türküsü yok dilinde
Karşılayacak yağan karı
Coşkulu ve sarhoş sesiyle.
Bıçak açmıyor ağızları;
Acı, yalnız acı var yüreklerde.

Kar yağdı durmadan üç gün üç gece,
Yaslandı duvarlara, kapıları zorladı,
Pencerelerden baktı ev içlerine.
Kar hiç böyle kimsesiz kalmadı
Kendi özgül tarihinde.
Çıngıraklarını, kızaklarını karı
Yağdı herşeyin üstüne sessiz bir öfkeyle.

Birikti bir çamaşır ipine bile.
Saçaklardan sarktı,
Attı kendini gürültüyle yere.
Kimse sahip çıkmadı;
Yığıldı kaldı duvar diplerine.
Yalnız kuş ayakları
Bastılar incelikle göğsüne.

— Sevgilim, yanımda olsaydın keşke!

Kar var yaşadığımız günlerde.
Umutsuzluk çevremizi kuşattı,
Kıtlık, kıran gündemde.
Yine de ele güne karşı,
Özenle saklıyorum yüreğimde
Sana duyduğum aşkı,
Dört yanım kar içinde.

Yalnızlık belki de gece yarısı
Işık sızan bir penceredir ama,
Kimi zaman da bozkırda
Çıplak dağlarda,
Yerde yatan bir taştır
Yorgun ağırlığıyla.

Yalnızlık kale kapısında,
Fındık kabuğunda,
Atılmış bir ayakkabıda çöpler arasında,
Kozasında ipekböceğinin,
Gergin bir örümcek ağında,
Ama daha çok oteldedir
Küçük bir taşra kasabasında.

— Hey yolcu; acıyım unutma,
Ben de varım orda.

Akan sudadır yalnızlık,
Adak ağacında;
Issız bir yamaçta
Sallanan renkli çaputlarıyla.
Her biri bir başka dert simgesi.
Sessiz yatırdadır yalnızlık,
Devrik bir mezar taşında.

Eski bir konsolda, kendine asık
Ve saat tıkırtısında,
Uğuldayan rüzgârdadır
Dallar arasında,
Bir kadeh rakının
Puslu beyazlığında,
Yalnızlık asıl yürektedir ama.

— Hey yolcu; acıyım unutma,
Ben de varım orda.

Işık sızan bir pencere olabilmişsen,
Bozkırda çıplak dağlar,
Fındık kabuğu, kale kapısı,
Yerde duran kara taş
Ve atılmış ayakkabı çöpler arasında;
Hem kalabalık,
Hem de yalnızsın bana kalırsa.

Saymaya gerek yok gerisini,
Söylendi ve kesildi.
Ama ben tarttım kendimi,
Bastırdım elimi göğsüme;
Kentleri düşündüm, yoksul köyleri
Ve kendimi biraz da
Pıhtı bir gecede dostlardan uzakta.

Uzak, solgun çocukluğum;
Akşam alacası, kasaba,
Çatılarda kargalar.
Hüzünlü gençliğim;
Sabahçı kahveleri,
Umutsuz aşklar.
Bir anı tüneği şimdi
Yaşadığım geçmiş yıllar.

Ben derim ki;
Ömrüm, ömrüm!
Mumlar neden eriyip sönerler de
Tersine doğru yanmazlar
Uzayarak yeniden
Ve insan doğmak ister mi
Bir daha ölmek için?

Ölümü arayarak geçti
Bunca yılım.
Kötü annem
Beni komşunun oğlu kadar seven,
Yok olan babamdı belki
Ölüm tutkumu pekiştiren.

Elbet bir gün ölürüm.
Ömrüm, ömrüm
Ve yanan mum
Kara bir fitil bırakan ardında
Ne kadar benziyor birbirine.

Zifiri karanlıktı gece.
Mum bitti yanmadı tersine.
Beyaz mürekkeple yazdım
Bu şiiri karanlığın üstüne.

Ben derim ki;
Geçip gider zaman.
Geri alınmaz bazı şeyler.

Ömrüm, ömrüm
Ve yanan mum biter.

Soğur cehennem bile!

Su gibi aydınlık döşeğimde akardı.
Ay vururdu ak göğsüne,
Bir dal usulca inip kalkardı.
Öt ishak kuşu öt;
Bizim payımıza bir âvaz kaldı.

— Acı, ey suskun yol arkadaşı anlatsana!
Nerelisin, oğlun kızın var mı,
Sağ mı annen baban?
Senin de yüreğin kanar mı,
Uzaktayken yakınlarından?

— Bak yolcu bir sır vereyim sana;
Yılan bile arar yavrusunu, eşini.
Ama ben beslenirim ayrılıkla,
Acının gurbettir memleketi.

— Yılan derler adıma,
Düşman bellemişler beni.
Bir garip sürüngenim dünyada.
Acı, ah acı; sokabilseydim seni,
Zehirim bu kadar yük olmazdı bana.

— Acı, ey suskun yol arkadaşı anlatsana!
Bilici de yok çakal da.
İşte yine düştük yollara.
Yok konuşacak kimse
Kavaklardan ve senden başka.

— Yolcu bir sır daha vereyim sana;
Kandırdık biz seni aslında.
Bakma ardından sızlandıklarına,
Ortaktı benimle bil ki, bilici de, çakal da.

— Yılan derler adıma,
Bir kara suyum akarım yerde.
Kaynağımı da taşırım yanımda.
Acı, ah acı; sokabilseydim seni,
Zehirim bu kadar yük olmazdı bana.

— Avdım avlandım; düştüm tuzağa.
Ay; tanık ol sen de buna.
Dönüş yok biliyorum;
Hem olsa da.
Önümdeki yol daha kısa.

— Hey yolcu; boş yere bakma ardına,
Anılarla avunma.
Acıyım ben, unutma sakın,
Borcun bitmedi bana.

— Dolanır dururum gökyüzünde,
Eksilir tamlanırım.
Ben de bağlıyım yazgıma ama;
Vah şu garibe,
Acıyla çıkmış yola.

YOL ŞARKISI

— Akşamdan kararlıydım
Sabah yola çıkmaya
Ne kadar yutkunsam
Boğazımda
Yutulmayan bir lokma.

Bunu unutamam,
Aklımdadır hâlâ

Bir hoşcakal bıraktım
Ardımda,
Sarsak bir yatak
Ve yarım bardak su
Yatağın başucunda.

Bunu unutamam,
Aklımdadır hâlâ.

Adın ne idi unuttum,
Yüzün silindi belleğimden.
Ama ellerin;
Bir su gibi akışkan
Ezberimdedir hâlâ.

SONDEYİŞ

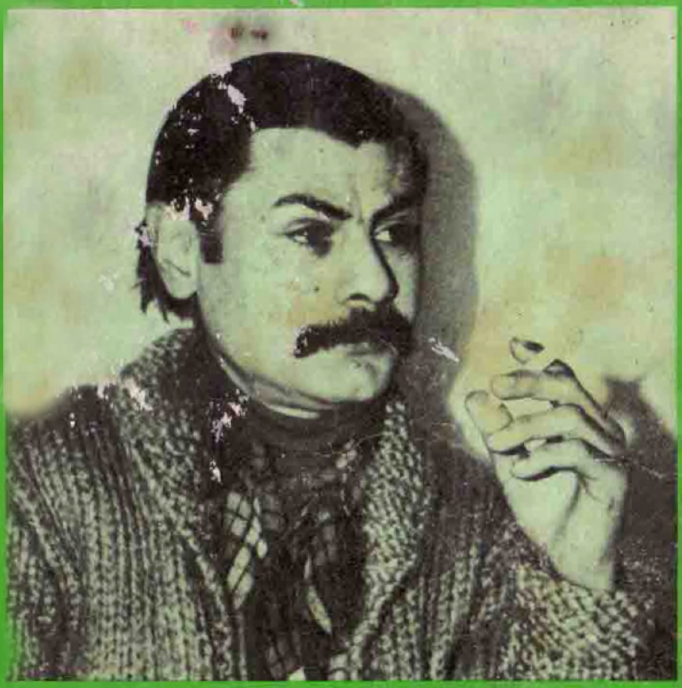
Dolaştım yıllardır şurda burda,
Ucuz otellerde kaldım.

İğne iplik taşıdım yanımda,
Bir düzen tutturamadım.

Kadınlar da oldu elbet yaşamımda,
Biri hariç hepsini bağışladım.

Sınadım kendimi karşılıklı acıyla,
Ben hep ölüme ve aşka inandım.

Bir şey var dokunur bana;
Yüzüme uymayan iğreti adım.

"Bir şey var dokunur bana;
Yüzüme uymayan iğreti adım."

Kapak Düzeni : Sait Maden
Kapak Deseni : Davetname'den; Cin Sureti